

μιά' από τόπους μακρυνούς, μίς' από τόσα μέρη,
κι' άκούει λόγους φλογερούς από τόν Καλησηπέρη.

Γιὰ κούταξε 'στὸν Ἀθηναῖόν τὸ πρῶτο περιβόλι
καρδίε κάθε καρδίεσ
καί μίς 'στὰ φύλλα τῆς καρδίεσ
μας ἔχουν εἰ μαριόλι.

Πάει, θά στρίψη κάθε νοῦς
μὴ τόσους Γερβιχλιόνους,
Δανιμαρικήους, Ἰσπανούς,
κι' ἄλλους Φιλιππῆνας Σπανούς.

Μὴ τοῦ πολέμου τὸν πυρὸν
τὰ στήθη των ἀνάσω,
γίνεται σύγγυσις γλωσσῶν,
κνεῖσι δὲν πέρνει κάσω.

Νά και πολλοὶ χωρὶς λερτὸ και δίχως πασαπόρτι,
τρῶνε και πίνουν χάρισμα, τοὺς δίνουν και μπιφτίει,
μά κούτα και τὸν βλάμη μου, τὸν Περικλῆ τὸν μούρτη,
ὅπου κι' αὐτὸς ἀγόρασε σκουδῖο Γκρά τουρτίει.

Τουρτίει τῶρα κρύβονται και εἰ πακπάδων ράσσα,
μά κι' οἱ περιβολάρηδες, ποὺ τρέχουν μὴ γαιδούρια,
μὴς 'στὰ κάρτα, 'στὰ γουλιῶ, 'στὰ σέλινα, 'στὰ πράσσα
ἔχουν κρυμμένα Μάουζερ, Γκραδέατα και κουμπουρίει.

Χελιδονάει μου τρελλό,
γιὰ πῆς μου, εἰ παρακαλῶ,
θὰ γίνη τῶρα πόλεμος νὰ σκάσουν τὰ κωδωνῖα ;
ὅπου χαρούμενος ἰδῶ χελιδονῖων φωλιὰ
στῆκο και γιὰ τὸν πόλεμο ῥωτῶ τὰ χελιδονῖα,
κι' ἐκείν' ἀμίσως μ' ἀπαντῶν μὴ μία κουτσουλιῶ.

Ὁ Φασουλῆς μὲ μούτρο σὸν λεμονί τὸ μάρμαρο τοῦ Ρήγα στεφανόνει.

Δέξου μου, μεγάλη Γήγα, δέξου με και τώρα 'μπρός σου
ἰ' ἀκόνιστο τὸ σπαθί μου 'στὸ βουδὸ τὸ μάρμαρο σου.
Κούτα κόσμο ποὺ γιορτάζει, κούτα νεῖσ' ἀρματωμένα,
κούτ ἀπάνω ξαστεριῶ...
τὰ στεράνια ποὺ σοῦ φέρνω τάχει μ' αἶμα ποτισμένα
λατρευτῆ παλληκαριῶ.

Αἶμα 'πίττει και πάλι τὸ ξερὸ τῆς σκλάβας χῶμα
κι' ἐξεφύτρωναν λουλούδια,
κι' ἐκαλάθησε τραγούδια
κάθε λύρα, κάθε στόμα.

Ὁ λαὸς ὁ στρατιωτικὸς ἐσηκούθη πέρα πέρα
'στὴ σπητὸ τοῦ Παλατιῶ,
και τὸ λάβαρο τῆς Λαύρας ξεδιπλώνει 'στὸν ἀγέρα
μὴ παῖανασ τοῦ Μάρτιου,
και γιὰ δόξα του καινούρια στήνει 'μπρός σου πυραμιδέσ
μὴ τῆς ἀτιμῆς Εὐρώπης τῆς ἀντιχριστιῆς οὐδέειδ.

Δὲν τὸν σκιάζει μήτε Τουρκοῦ, μήτε Φρόγκικο μολοδὶ,
μήτε μεσίτιας Καννέαρο, μήτε κι' ἄλλοσ μασκάρεσ,
χαριετῆ τὸ φτωχικό του και τὸ ξεκούπο καλοῖδι
μὴ τὸ γέλιο τῆς ἐλπίδος, μὴ τὸ δάκρυ τῆς χαρῆς.

Γελαστῶ, στεφανωμένα μὴ τῆς δόξης τὰ κλωνάρια
τὸ ἀράτα παλληκάρια
σὸν νὰ κάνουν πανγυρίη, σὸν νὰ τρέχουν σὲ γιορτῆ,
περιμένουν τόσα λόγια νὰ μὴ μεῖνουν 'στὸ χαρτί.

Μῆ, μεγάλη πρωτομάρτι, μὴ τὸ χέρι σου ξεπλώστει
σὸν και πρὶν νὰ φακελώστει.

Ξεπλώσε τὸ νὰ 'βλογῆσαι τὸν καιδιῶν σου τοὺς κροτάρους,
τὸ λεπίδι ποὺ σαλεύει, τὸ τουρτίει ποὺ σικρῆ,
ξέπλωσε τὸ νὰ 'βλογῆσαι τὸν παλληκαριῶν τοὺς τάρους,
αἱματόδρεκτα λουλούδια κι' αἱματόδρεκτα σπαρτά.

Τὰ μαρμαρίν' ἀντεριά σου θακρυμισμένους τὰ φιλῶ
νὰ ξεσῶνε τὴν καρδιά μου και τὸ κρῖο μου μαλαλό.
Και τὸ μάρμαρό σου μόνο, τροβαδοῦρε πρωτομάρτι,
και νεκροὺς ἀναθερμαίνει σὸν ἵστια φλογερά,
δῶσε θάρρος, σκόρπα σπῆδισ 'στὸν νταῆ τὸν Μπουκαπάρτη
νὰ μὴ λῶσωμα 'στὰ πῆδια σὸν κι' ἐκείνη τὴν φορῶ.

Ξύπνα τον νὰ πάρη φόκο
πρὶν ἰδοῦμε κι' ἄλλο μπλέκο,
και φωνῆξη κάθε βλάμησ
και πολέμαρχοσ ἀνάτημης ;
εἰ ! και τώρα τι νὰ κάμωσ ;
δὲν ἀρίνουσ αἱ Δυναμίεισ.»

Θέλω πάλαι ἀσημνάεισ νὰ περάσουν ἀπ' ἐμπρός μου,
θέλω βρόντους, θέλω τόνους πολειμικρατικῆς ὀρχήστρας,
κι' ἕνα εἰσώμα νὰ γίνουσι τὰ εἰσώματα τοῦ κόσμου
'στὰ ρεζιλικά τὰ μούτρα τῆς Φραγκιάς τῆς βομαρδίστριας.

Ὁ Φασουλῆς ἀναχωρεῖ μὲ κλέφτη φοροεῖδι λερῆ.

Μουντζῆνω Φράγγουσ μόγγηγιε, μουντζῆνω και χαχέλουσ,
ἀρίνω γειῶ 'στουὺς φίλουσ μου και 'στουὺς ἴκοὺσ μας δλουσ,
φορῶ 'φελαιῆσ βλογκαλισσαισ φορῶ και τὸ φαμῆλι,
κρύσω φλογερά φλογερῆ μὴς 'στὸ μανικοκάπι,
και φεύγω γιὰ τὰ σούρα και πὰν γιὰ τὴν Πέλι,
και σκούξω: «τόσο κἀνετε 'στὸν Φασουλή τὸν Αἰπάη.»

Βαρδῶτε και σῶσ ἔφαγα, φορῶ στραβῶ τὴν κάπα,
ἀθεῖνινο 'μπρός εἰς τὸν 'ἔτερη, μὰ τεμενῶ δὲν κάνω,
και μὴς 'στὴ Ρώμη 'βρίσκομαι κι' εὐχαριστῶ τὸν Πάππα,
ὅπου σπῶθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ Βατικῶνο
γιὰ νὰ τὸ φάη τῆς Φραγκιάς τῆς βρωμοκακαράκας
και τοὺς φρεκίτουσ βομαρδίστριασ μαλαῆ τῆς Μαλάξας.

Κάθε Ναυάρχου περιγέλω μαλακομῆνῆ εἶτασ,
ποὺ τὴν καταρεζιλεσαν τὰ Κρητικὰ Γεραδάτασ,
τὸν Κρητικῶν πολεμιστῶν φιλῶ τῆς μαγαγιονῆτασ,
ποὺ ὕδαξαν παλληκαριῶ σὲ στήθη μαρμαρινῆσ,
ποὺ τὸ Μπάρμπα-Θωδορῆ μαλαῶ τῆς μαρμαρπέτασ,
ποὺ βασιτῶ σρικτῶ σρικτῶ τὸν Πάππ' ἀπὸ τὰ γένια.

Ροζῖκουσ ἐλογῶλانو τὸν οὐρανῶν οἱ θελοῖ,
τοῦ Μάρτη μασ τοῦ δοξαστοῦ γλυκοχαρά' ἡ Σχόλη,
νὰ μὴ χαρῖδι δικλωματῶν και ντιπλῶκουσ τρόπουσ,
στῆκο κολλῶ 'στὰ μούτρα των ἐπισῶχοντων κι' αἰώνιων,
διαφιρῖωσ και τρυπῶ κρυμμένους κατασκόπουσ
καθῶσ ὁ Χάμλετ ὁ τρελλῶσ σπαθῖει τὸν Πολωνίων.

Μεγῶλη Τρίτη ἴμισσε, βαρδῶτε παρακῆρα
νὰ στήνω τὴν παντιέρα.

Ὀλ' ἡ Φραγκιά μου φαίνεται σὸν νεροκολοκῖθα,
ποὺ Σικῶθη δὲ τὴν κλητικῆν εἰς ἄλλα σχηματῖωσ
και τὸν κανὸν 'ἀκολουθοῦ τὸ ἴλεγο: σχαῖρε, Σκῖθα,
ποὺ μὴ τῆς εὐσπλαγγῆιασ σου τὸ μέγεθος σασιῶ.»

Κι' ὁ Φασουλῆς ἀρματωλῶσ και καπετάνιοσ βγαίνει...
μεγῶλαισ ἴμισσαν... ὅρῆ και τι θὰ γένη!
'Ὅρεσ 'στὸν Φράγγικον τῆς βρονταῖσ και 'στὸν παληνθρακῖα...
ἐλύσσαζα γιὰ πόλεμο και δὲν κρατεροῖμαι πλά...
βαρδῶτε και σῶσ ἔφαγα, βαρδῶτε και θὰ εἶρω...
εὐοῖ λοιπὸν ὁ πόλεμος... πῶ νὰ τὸν κηρῶσω.